

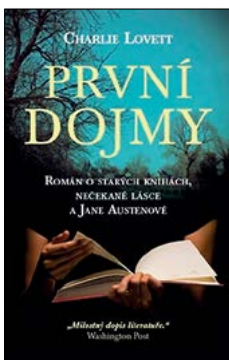
Počítačová myš a kouzelný kocour

Spisovatelka **Petra Dvořáková** (1977) získala hned za svou první knihu *Proměněné sny* roce 2006 cenu Magnesia Litera; podobně úspěšná byla, když se vydala na pole dětské literatury – před dvěma roky obdržela Zlatou stuhu za knižku *Julie mezi slovy*. Teď vydává autorka, která je také jednou ze spoluvůdkyň dětského televizního pořadu *Planeta Yó*, další dílko. A dá se čekat, že **Flouk a Líla**, které vydává Host a velmi působnými ilustracemi jej vybavila **Kateřina Hikadová** (1989), budou podobně úspěšné – v soutěžích i u čtenářů. Dvořáková v knize, nesoucí podtitul *Dobrodružství z mrakodrapu*, vypráví příběh myši Líly a kocoura Flouka. Líla ovšem není myš ledajaká, nýbrž počítačová, navíc bílá, bezdrátová a vítězka soutěže o nejlepší myš; Flouk je potom kocour, který umí svým ocasem čarovat, i když dělá jen maličká kouzla. Tihle dva se sejdou v kanceláři jednoho mrakodrapu – Flouk patří slečně jménem Kamilka, která si ho nosí s sebou i do práce, zatímco Líla se zabydlela ve vedlejší místnosti, na stole Kamilčina nadřazeného, finančního manažera Karla Hlavounka. Oba hrdinové jsou trochu namyšlení kvůli svým mimořádným schopnostem, oba jsou ale vlastně dobrosrdeční a milí – a tak se stane, že se při Floukových návštěvách v manažerově kanceláři spřátelí. Kocour splní myšce její velké přání: přičaruje jí ouška, čumáček a ocásek, a poradí jí, jak se dostat z mrakodrapu ven, aby mohla navštívit svého kamaráda z internetu, opravdového myšáka Bohdana, a jeho rodinu, kteří žijí za městem ve stodole. A Líla zase Floukovi vysvětlí, jak funguje internet, dokonce mu pomůže, aby se dostal do počítače a trochu si tu pohrál. Ale věci nejsou vždycky tak hezké a jednoduché, jak na první pohled vypadají – a jak myška, tak kocour to na svých výletech zjistí a leccos se přitom naučí. Stejně tak i dětský čtenář (knižka je určena dětem od 5 do 7 let), který se tu zábavnou formou dozví například to, že internetová „kamarádi“ se často tváří úplně jinak, než jací jsou ve skutečnosti, a že věci, na které si nemůžeme sáhnout, přece jen nejsou tak dobré jako ty skutečné. . . Autorka vypráví tradičním živým jazykem dětských knih, na který byla jistě zvyklá i ve svém vlastním dětství – jen ten zvířecí příběh naplňuje úplně novým a současným obsahem. *Flouk a Líla* má vlastně jen jedinou chybičku: je příliš krátký, čtenáři by se chtělo s myškou a kocourem ještě chvíli pobýt. . .

MARTINA OPLATKOVÁ

První dojmy

Román **První dojmy** (vydala Paseka v překladu Věry Kláskové) je druhým zásadnějším literárním počinem britského milovníka knih, sběratele vzácných tisků a bývalého antikváře **Charlieho Lovetta** (1962). Lovett na sebe výrazněji upozornil až teprve románem *Dobrodružství milovníka knih* (Paseka, 2014). Do té doby napsal jedenáct knih, ale opravdu uspěl až tehdy, kdy dle svých slov spojil „vášeň ke knihám s vášní pro anglický venkov“ a vznikl tak již zmíněný román. Propracovaný příběh, kde hrají hlavní roli vzácné knihy a kde se čtenáři dostane i zasvěceného exkurzu do řemesla knižní vazby a díla Williama Shakespeara, odstartuje akvarel nalezený v knize. V romantickém příběhu se pak následně snoubí detektivka s milostným románem a historií, což je scénář, který Lovett zopakoval i v *Prvních dojmech*, jen se tentokrát zaměřil na Jane Austenovou. Hrdinkou jeho příběhu, jež je čtenáři právě této slavné spisovatelky, je mladá absolventka Oxfordu, knihovnice a milovnice knih Sophie. Ta sice pochází z rodiny, kde se nachází velká rodinná knihovna, ale paradoxně do ní nesmí vkročit, neboť knihy ve starém venkovském sídle jsou určeny k prodeji, aby bylo z čeho financovat právě to chátrající panství. Už v útlém věku tak Sophie najde útočiště u strýčka, který její lásku ke knihám rozpozná a následně ji významně podporuje. Knihy v zakázané domácí knihovně jsou tedy bezpochyby vzácné a k těm patří i kniha, která se vztahuje k prvnímu dílu Jane Austenové. Jenže to Sophie dlouho netuší. Aspoň do té doby, než jí okolnosti přinutí se tím osobně zabývat. Jednou z nich je smrt onoho milovaného strýce, opravdového knihomola. V případě jeho osoby si čtenář, milovník knih, přijde vskutku na své. Strýc je totiž typem, o kterém je knihomilovi příjemné číst – jeho knihovna je nejen obrovská a vyznačuje se důmyslným

systémem třídění a zařazování knih, ale jde i o jeho způsob nakupování knih a v neposlední řadě také o záložky v knihách, které jsou vlastně jakýmiś svědky čtenářova života – stejně jako jeho poznámky na okraji, vpisky a jiné věci, které v knize zůstanou a každá je tím pádem zároveň i jakousi osobní kronikou. Po strýcově náhlém a poněkud nevyjasněném úmrtí se tedy Sophie těší, že právě tuto knihovnu se všemi jejími poklady získá, ale než se k ní dostane, je jejím otcem a právníky rozprodána za účelem vyrovnání strýcových dluhů a zdrčené Sophii zůstane jen prázdný byt. Snaží se tak dílem pátrat po strýcově rozprodané sbírce a aspoň některé knihy získat zpět; zároveň ale pátrá po jedné knižce, kterou po ní chtějí hned dva vášniví sběratelé. Co je to za knihu a proč ji tak usilovně shánějí, napoví druhá linie příběhu, která se týká přímo samotné Jane Austenové. Ta je tady představena jako budoucí autorka, mladá dívka, kterou osudově ovlivní setkání se starým reverendem Richardem Mansfieldem, do kterého se platonicky zamiluje. S ním jí spojuje nejen vášeň týkající se čtení, ale i psaní; Mansfield se stává nejen jejím prvním čtenářem, ale i rádcem a inspirátorem pro její pozdější slavná díla. A právě toto setkání a přátelství mladé Jane s Mansfieldem později vytvoří zápletku, která vede k potížím, jež se týkají Sophie. Ta navíc musí čelit nejen dvěma arogantním sběratelům, ale i lásce – neboť jsou jí přisouzeni hned dva zajímaví nápadníci-knihomilové najednou. Který bude tím pravým, nechť si laskavý čtenář s potěšením zjistí sám. Je třeba uznat, že Lovettovi se v tomto díle opět výborně podařilo skloubit své znalosti týkající se sběratelství starých knih s literární vědou, ale zároveň i detektivku s milostným románem. A navíc napsal dílo svěží, čtivé a nepodbízivé, které dokáže udržet čtenářovu pozornost a zvědavost až do konce.

SOŇA ABRAMOWITZ-FRAŇKOVÁ

Příliš mnoho Kateřin

John Green je jeden z neznámějších a oblíbených (zejména u dospívající mládeže) a svým způsobem nejvlivnějších autorů současné literatury. John Green je americký a cenami ověřený spisovatel a vlogger (vlog vzniklo spojením slov video a blog, dá se tedy zjednodušeně říct blogování na kameru) narozený roku 1977 v Indianapolis. V roce 2006 obdržel Printzovu cenu za své první dílo *Hledání Aljašky* a v roce 2012 byla v seznamu bestselleru *New York Times* uvedena jeho kniha *Hvězdy nám nepřály*, která byla též zfilmována a v roce 2014 uvedena do kin. Tento film režíroval Josh Bonne a v hlavních rolích mladého, nešťastného páru postiženého rakovinou si zahráli Shailene Woodley a Ansel Elgort. V roce 2014 byl spisovatel uveden časopisem *Time* v žebříčku sta nejvlivnějších lidí světa. Letos přišel do kin další film opět dle jeho knižní předlohy *Papírová města*; hlavní roli si v něm zahrála celosvětově známá modelka Cara Delevingne a jejího obdivovatele si zahrál mladý Natt Wolff (známý též z filmu *Hvězdy nám nepřály*). **Příliš mnoho Kateřin** je další velmi čtivý a upřímný román Johna Greena, který u nás vyšel v překladu Veroniky Volhejnové v Knižním klubu právě letos (první vydání v originále vyšlo již v roce 2006). Hlavní postavou je Colin, chytrý mladý chlapec, který dostudoval střední školu a nastupuje na vysokoškolská studia. Colin je sice geniální, ale opravdu genialita stačí ke štěstí v lásce? Jeho prokletím jsou dívky jménem Kateřina, s maturitou přichází i rozchod od jeho již -nácté v pořadí slečny Kateřiny a s tímto rozchodem má pocit, jako by život skončil. Další postavou románu je Colinův dobrý kamarád, který Colinovi zakazuje jakoukoliv sebestílost a utápění se v ní a než se Colin vzpamatuje z nešťastného rozchodu, ocitá se právě se svým kamarádem na cestě bez cíle. Na jejich cestě se přihodí několik zajímavých a dobrodružných věcí (což takhle u hrobu Františka Ferdinanda d'Este vyřešit rovnici předvídatelnosti vztahů) a do toho se tu ještě objeví jedna po všech stránkách skvělá holka, ovšem nejméně se Kateřina. Ke konci cesty Colin přichází na to, že není nutné být geniem, aby změnil svět. Poznámky pod čarou, které jsou v knize velmi časté, dodávají správné kouzlo, jsou vtipné a originální pro svou neobvyklost. Celá knižka je tak nějak mile bláznivá a poutavě napsaná, se spoustou neotřelých metafor a myšlenek. Přináší příjemné odreagování od školního roku, i když v knize se nějaká ta matematika a Colinova matematická genialita také najde. . . Kničky Johna Greena jsou pro rodiče skvělým tipem na vánoční dárek pro náctiletou mládež.

(mhost)

